

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 17.144 van 14 oktober 2008
in de zaak RvV X II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 3 juli 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 16 juni 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 juni 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 2 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NIEUWDORP, die loco advocaat G. KINDERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster van Moldavische nationaliteit, diende op 19 juli 2006 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van het (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken verklaarde deze aanvraag op 29 maart 2007 onontvankelijk en gaf haar tevens een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster heeft geen beroep ingediend tegen deze beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

(...)

Redenen

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sedert 2003 in België zou verblijven, haar leven in gevaar zou zijn in land van herkomst, de financiële middelen niet zou hebben om terug te keren naar thuisland, banden met België zou opgebouwd hebben, Nederlands zou spreken, vormen geen buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen.

Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden; betrokkene verklaart sedert 2003 in België te zijn, zonder dat zij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van de aanvraag die werd ingediend op basis van artikel 9&3 en dit 3 jaar na haar binnenkomst. Aldus heeft betrokkene gedurende 3 jaar illegaal in België verbleven. Dat hieruit volgt dat de verzoekster zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven, zo dat zij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop zij zich beroept.

Betrokkene beroept zich op de vrees voor een terugkeer naar zijn land van herkomst of van verblijf. De Europese Richtlijn 2004/83/EG van 29/04/2004 inzake de minimumnormen voor de voorwaarden die vervuld moeten worden door onderdanen van derde landen of door staatlozen om aanspraak te kunnen maken op de vluchtelingenstatus of door personen die om andere redenen internationale bescherming behoeven en inzake de inhoud van deze statuten, werd in het Belgisch nationaal recht opgenomen en is van toepassing sinds 10/10/2006.

Bijgevolg hoort het onderzoek van de in huidig verzoek ingeroepen elementen te gebeuren binnen een specifiek georganiseerde procedure.

Deze procedure (voorzien door de Artikels 50 en 51 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en door Artikel 77 § 1 en 2 –als overgangsmaatregel- van de wet van 15/09/2006 tot wijziging van de Wet van 15/12/1980) valt niet onder de bevoegdheid van de Dienst “Humanitaire regularisaties” bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art.9 alinea 2 van de wet van 15/12/80.

Betrokkene kan beroep doen op het IOM of op haar kennissen en vrienden om de terugreis mede te financieren.

Niets verhindert betrokkene zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied, te weten: de vereiste vragen bij de diplomatieke overheden bevoegd voor het verblijf in te dienen.

De aanvraag kan in thuisland gebeuren.

(...).”

Verzoekster diende op 10 januari 2008 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9 bis Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 16 juni 2008 door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“De ingeroepen elementen werden reeds aangehaald bij de vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging in België d.d. 19.07.2006 én behandeld in de beslissing d.d. 29.03.2007. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9 bis, §2, 3° van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15/09/2006).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

"Schending van de motiveringsplicht"

De materiële motiveringsplicht is een beginsel van behoorlijk bestuur en betekent dat beslissingen gedragen worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn. De materiële motiveringsplicht impliceert dat de motieven kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn, d.i. de beslissing effectief kunnen dragen en verantwoorden. Wat de kenbaarheid betreft volstaat het in het kader van de materiële motiveringsplicht dat deze motieven terug te vinden zijn in het administratief dossier.

De motiveringsplicht houdt ook in dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de beslissing zelf moeten terug te vinden zijn.

Een administratieve beslissing dient ook te voldoen aan de formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Met deze wet wordt de van oudsher bestaande materiële motiveringsplicht van het bestuur aangevuld met een formele motiveringsplicht.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt medegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing genomen werd.

Artikel 3 van de wet schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Tevens moet, naar luid van hetzelfde artikel, de motivering "afdoende" zijn. De term afdoende vereist dat de motivering meer is dan een loutere stijlformule. De motivering moet pertinent zijn. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De raad van state heeft aanvaard dat ook een indirecte vorm van motivering kan worden toegepast doordat men in de motivering naar andere stukken verwijst. Dit kan echter enkel wanneer cumulatief aan de volgende voorwaarden is voldaan:

de inhoud van het stuk waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht hetzij voor de beslissing is genomen, hetzij samen met de eindbeslissing; het stuk waarnaar verwezen wordt moet zelf afdoende gemotiveerd zijn de voorstellen of adviezen moeten worden bijgetreden in de uiteindelijke beslissing er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn (HUBEAU, B. en POPULIER, P., Behoorlijk ruimtelijk ordenen. Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de ruimtelijke ordening en de stedenbouw, Brugge, die Keure, 2002, nr. 32, p. 71 met verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State aldaar)

Wordt het advies niet gevolgd of bestaan er tegenstrijdige adviezen, dan maakt een loutere verwijzing naar een advies geen uitdrukkelijke motivering uit. Uit de bestuurshandeling moet dan duidelijk de redenen blijken waarom het advies niet werd gevolgd (MAST, A., DUJARDIN, J., VAN DAMME, M., en VANDE LANOTTE, J., Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 784, p. 692-693)

Het is duidelijk dat de motivering "afdoende" moet zijn. De term afdoende vereist dat de motivering meer is dan een loutere stijlformule. De motivering moet pertinent zijn. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. Dit impliceert dat de motieven, die kenbaar moeten worden gemaakt, moeten beantwoorden aan de realiteit, en draagkrachtig zijn, m.a.w. de beslissing effectief verantwoorden (VAN ORSHOVEN, P. "De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen", R.W., 1991-1992, 488).

De raad van state heeft in dit verband geoordeeld dat iedere beslissing van het bestuur op motieven dient te berusten die niet enkel in feite en in rechte moeten aanwezig zijn, doch die daarenboven pertinent moeten zijn, en de beslissing verantwoorden (R.v.St. VAN BLADEL, nr. 37.043, 22 mei 1991).

De raad van state heeft trouwens steeds voorgehouden dat een beslissing moet steunen op feiten (R.v.St., BAETENS, nr. 9429, 5 juni 1962), die bovendien juist moeten zijn (R.v. St, Cs PECRIAUX, nr 5606, 12 april 1957).

Het fundamentele beginsel van de motiveringsplicht eist daarenboven dat het besluit een antwoord bevat van de in beroep naar voren gebrachte argumenten. Hoewel dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State niet impliceert dat op elk individueel bezwaar wordt geantwoord, toch moet de beslissing de redenen doen kennen die haar verantwoorden, en waaruit kan worden afgeleid o.m. waarom de in beroep verdedigde stellingen niet werden aangenomen.

De raad van state heeft reeds in meerdere arresten gesteld dat de belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht erin gelegen is dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, ondermeer opdat hij met kennis

van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. Het is noodzakelijk doch voldoende dat de beslissing duidelijk de redenen doet kennen die haar verantwoorden (zie oa R.v.St. BVBA GEBROEDERS DEVADDER, nr. 53.754, 15 juni 1995, R.v.St.; LOONTJENS, nr. 53.664, 12 juni 1995; R.v.St. LOMBAERTen Cons., nr. 60.146, 13 juni 1996) Dat zulks betekent dat de motieven van de beslissing zelf tot uitdrukking dienen te worden gebracht aangezien uit de rechtspraak van de Raad van State valt af te leiden dat een formele motivering van een bestuurshandeling vereist is ondermeer als het een bestuurshandeling betreft met een quasi-jurisdictioneel karakter (R.v.St. STEEMAN, nr. 20.538 van 22 juli 1980; R.v.St. SPAEPEN, nr. 20.539 van 22 juli 1980).

Al te gemakkelijke of oppervlakkige motiveringen (R.v.St. N.V. DE BRUYN, nr. 59.846, 4 juni 1996), algemene beschouwingen (R.v.St. nr. 48.186, DE BUS en DUCHATELET, 23 juni 1994) of een nietszeggende cliché-matige weerlegging van omstandige gedetailleerde juridische kritiek (R.v.St. nr. 49.460, UNION MINIERE, 13 oktober 1996) voldoen niet aan de motiveringsverplichting. Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering vallen niet samen met een "afdoende" motivering (VAN MENSEL, A., Het beginsel van behoorlijk bestuur, Mysen Breesch, 1997, p. 79).

De motivering moet in rechte en in feite evenredig zijn met het belang van de genomen beslissing, ze moet evenredig zijn met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover het bestuur beschikt en ze moet de beslissing verantwoorden.

Wanneer de overheid over een discretionaire bevoegdheid beschikt, met name wanneer het bestuur de vrijheid heeft om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze heeft tussen verschillende mogelijke beslissingen dan moet het bestuur zijn keuze verplicht verantwoorden en moeten precieze, juiste, pertinente volledige, duidelijke en niet tegenstrijdige motieven uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld (HUBEAU, B. en POPULIER, P., o.c, nr. 53, p. 76-77).

De motieven van de overheidsbeslissing moeten duidelijk, logisch en consistent zijn, aanvaardbaar zijn met het oog op recht, de feiten en het beleid. Een motivering van een besluit waarbij aan het bestuur beleidsvrijheid gelaten wordt kan enkel als draagkrachtig worden aanvaard zo daarbij aangeknoot wordt bij een beleid. De motivering wordt derhalve aan het beleid getoetst dat vaak is neergelegd in richtlijnen en beleidsregels (VAN MENSEL, Het beginsel van behoorlijk bestuur, Mys en Breesch, 1997, p. 42-43). In ieder geval kan in voorliggend geval zonder enige twijfel gesteld worden dat de precieze, juiste, pertinente volledige, duidelijke en niet tegenstrijdige motieven noch uitdrukkelijk noch nauwkeurig worden vermeld maar duidelijk afwezig zijn.

Het bestreden besluit schendt dan ook de motiveringsplicht.

Het is immers zo dat enkel gesteld wordt dat de ingeroepen elementen reeds zouden zijn aangehaald bij de vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging in België van 19 juli 2006 en behandeld in een beslissing van 29 maart 2007, zodat deze elementen bijgevolg niet zouden kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis § 2, 3° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006).

Dat het in casu volstrekt onjuist is dat het verzoek van 10 januari 2008 identiek dezelfde elementen zou vermelden dan het verzoek dat werd ingediend op 19 juli 2006;

Dat het verzoekschrift van 10 januari 2008 veel uitvoeriger is en dat er elementen zijn aangehaald die in het eerder verzoekschrift niet ter sprake zijn gekomen;

Dat verzoekster volgende elementen heeft aangehaald bij het opstellen van het verzoekschrift van 10 januari 2008:

"Dat verzoekster over een identiteitskaart beschikt maar dat deze op naam van haar ex-echtgenoot staat;

Dat deze burgemeester de aanvraag dan overmaakt aan de minister of diens gemachtigde en indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent zal de machtiging tot het verblijf in België worden afgegeven.

Dat verzoekster vraagt dat dit verzoek zou worden overgemaakt aan de heer minister van Binnenlandse Zaken;

Dat verzoekster in België verblijft sedert 2003;

Dat als uitzonderlijke omstandigheden die het indienen van een aanvraag tot regularisatie in België verantwoorden de hierna vermelde redenen worden ingeroepen;

Dat rekening dient gehouden te worden met het feit dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht;

Dat het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen;

Dat het voor verzoekster onmogelijk is om terug te keren naar Moldavië omdat haar leven daar in gevaar is;

Dat verzoekster aldaar gehuwd was met de heer T.V. en dat deze lid was van de plaatselijke maffia;

Dat verzoekster een eigen bedrijfje had maar dat ze dit heeft moeten afgeven onder bedreiging van de maffia;

Dat verzoekster twee dochters heeft uit haar huwelijk met de heer T. maar dat beide dochters nog in Moldavië wonen;

Dat deze dochters V., geboren op (...), en C., geboren op (...), heten;

Dat het voor verzoekster erg moeilijk was haar beide dochters achter te moeten laten doch dat zij voor haar leven vreesde;

Dat deze vrees nog steeds actueel is;

Aangezien verzoekster geen inkomen geniet en in de financiële onmogelijkheid zit om naar haar thuisland af te reizen om aldaar de aanvraag in te dienen;

Dat bijkomend als reden die het onmogelijk maakt om de aanvraag tot regularisatie in te dienen bij de Belgische diplomatieke post van haar land van herkomst dient gewezen te worden op de uitstekende banden die verzoekster thans in België heeft opgebouwd en onderhoudt en de taalcursussen die zij volgt;

Dat immers de Raad van State heeft aanvaard dat als reden voor de indiening van het verzoek tot regularisatie via de gemeente van verblijf in België dezelfde omstandigheden kunnen ingeroepen als deze die worden aangevoerd om de integratie in de Belgische samenleving te staven;

Dat in deze uitzonderlijke omstandigheden om louter formele en procedurele redenen geen repatriëring van verzoekster kan overwogen worden.

Dat een ander standpunt een miskenning van het proportionaliteits- en het redelijkheidsbeginsel zou inhouden;

Dat uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn die er moeten zijn, maar dat het volstaat dat de geïnteresseerde ten minste aantoonst dat het bijzonder moeilijk is om terug te gaan om de bedoelde toelating in zijn land van oorsprong of in een land waar hij toelating tot verblijf heeft, aan te vragen (CE. 6 maart 2001, 93760, RDE, 217 ev.).

Dat terzake de hierna vermelde redenen in beschouwing dienen genomen te worden;

Dat als gronden voor regularisatie, verzoekster vooreerst verwijst naar de duur van haar verblijf in België, rekening houdend met haar zeer goede integratie;

Overwegende dat verzoekster in de periode van meer dan 4 jaar dat zij in België verblijft, zeer goed geïntegreerd is in de Belgische samenleving;

Dat zij een uitgebreide vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, waardoor zij zich moeiteloos en vlug heeft aangepast aan de hier geldende sociale regels en omgangsvormen en de Belgische mentaliteit, wat zich uit in haar kledingstijl en algemene gedragingen;

Dat zij zich van het eerste ogenblik van haar aankomst in België heeft gestort op het leren van de Nederlandse taal en hiervoor de nodige cursussen heeft gevolgd.

Dat er gezien haar verregaande beheersing van de Nederlandse taal en haar opname in de Belgische samenleving, niet kan getwijfeld worden aan haar volledige integratie;

Dat verzoekster volgende nieuwe stukken bijbrengt:

10. Kopie Identiteitskaart
11. Certificaat van echtscheiding
12. Huurovereenkomst
13. Inschrijvingsfiche CVO Zuid-Limburg
14. Verklaring M.E. en M.F. dd. 08.12.2006
15. Verklaring Burgemeester N. dd. 19.04.2007
16. Verklaring T.M.
- 17- Verklaring OCMW N. dd. 13.11.2007
18. Petitie

Uit al deze voorgaande stukken blijkt dat er sprake is van een verregaande maatschappelijke integratie van verzoekster;

Dat verzoekster reeds een verzoekschrift overeenkomstig art. 9 § 3 van de Wet van 15 december 1980 had ingediend maar dat dit verzoekschrift onontvankelijk werd verklaard bij beslissing van 29 maart 2007;

Dat gesteld werd dat verzoekster zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven, zodat zij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop zij zich beroept;

Dat niets minder waar is;

Dat verzoekster graag wou terugkeren naar haar land van herkomst maar dat zij vreesde voor haar leven;

Dat verzoekster onmogelijk kan terugkeren;

Dat buitengewone omstandigheden zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van de betrokkene op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan repatriëerd worden;

Dat verzoekster er niets aan kan doen dat er gevaar voor haar leven heerst in haar land van herkomst;

Dat verzoekster niet wist dat haar ex-echtgenoot lid was van de plaatselijke maffia;"

Dat uit voorgaande argumentatie blijkt dat er in het nieuwe verzoekschrift sprake is van het feit dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en dat dit betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor verzoekster om naar haar land van herkomst terug te gaan om daar de aanvraag in te dienen;

Dat verder gesteld werd dat in deze uitzonderlijke omstandigheden om louter formele en procedurele redenen geen repatriëring van verzoekster kan overwogen worden en dat een ander standpunt een miskenning van het proportionaliteits- en het redelijkheidsbeginsel zou inhouden;

Dat zelfs rechtspraak werd aangehaald met betrekking tot deze uitzonderlijke omstandigheden, waarvan nooit sprake is geweest in het eerste verzoekschrift;

Dat het dan ook niet opgaat dat in de bestreden beslissing van 16 juni 2008 gesteld wordt dat er geen andere motieven zijn aangereikt dan deze die in het eerste verzoekschrift van 19 juli 2006 waren weergegeven;

Dat het derhalve duidelijk is dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht duidelijk schendt, gezien helemaal niet wordt ingegaan op enig element weergegeven in het verzoekschrift en men er zich gewoon vanaf maakt om te verwijzen naar een vroegere beslissing, waarbij men gemakkelijks halve ervan uitgaat dat het om identiek dezelfde argumentatie gaat;

Dat iedere overheidsbeslissing voldoende gemotiveerd moet zijn, hetgeen in casu overduidelijk niet het geval is;"

2.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat zij niet inziet hoe de in de aanvraag van 10 januari 2008 vermelde motieven nieuwe gegevens kunnen uitmaken. In deze aanvraag herformuleert ze immers louter de theorie over "buitengewone omstandigheden", "overmacht" en "onmogelijk of bijzonder moeilijk" en verwijst ze naar meer rechtspraak over deze begrippen.

2.3. Krachtens artikel 3 Wet van 29 juli 1991 houdt de formele motiveringsplicht in dat de bestuurshandeling waarin de beslissing is opgenomen, de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat die motivering afdoende moet zijn. De verplichting tot formele motivering strekt er toe de bestuurde een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing dat hij in staat is om te oordelen of, ten aanzien van de motieven, het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster wel degelijk de overwegingen van de bestreden beslissing kent, maar hun deugdelijkheid op juridisch en feitelijk vlak betwist. Wanneer men de deugdelijkheid van de motivering van een beslissing betwist, voert men de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de door verzoekster ingeroepen elementen reeds werden aangehaald bij de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf en dat

ze dus geen elementen heeft aangebracht die kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven op basis van artikel 9 bis Vreemdelingenwet door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Artikel 9 bis §2, 1°-3° Vreemdelingenwet somt de volgende gevallen op waarbij de aanvraag om machtiging onontvankelijk dient te worden verklaard:

“§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° **elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;**” (markering toegevoegd)

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster reeds op 19 juli 2006 een aanvraag heeft ingediend om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet.

Opdat de Raad zou kunnen oordelen of de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid correct heeft geoordeeld tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis Vreemdelingenwet, dient aldus te worden nagegaan of de elementen die verzoekster inroept naar aanleiding van haar aanvraag op grond van artikel 9 bis Vreemdelingenwet, elementen zijn die verzoekster reeds had ingeroepen bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, namelijk haar aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet van 19 juli 2006.

De aanvraag van verzoekster van 19 juli 2006 luidt als volgt:

“(…)

Overwegende dat verzoekster bij toepassing van art. 9 § 3 van de Wet van 15 december 1980 een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden wenst aan te vragen wegens uitzonderlijke en humanitaire omstandigheden;

Dat verzoekster in België verblijft sedert 2003;

Dat als uitzonderlijke omstandigheden die het indienen van een aanvraag tot regularisatie in België verantwoorden de volgende redenen worden ingeroepen;

Dat het haar onmogelijk is om terug te keren naar Moldavië omdat haar leven daar in gevaar is;

Dat verzoekster aldaar gehuwd was met de heer T.V. en dat deze lid was van de plaatselijke maffia;

Dat verzoekster een eigen bedrijfje had maar dat ze dit heeft moeten afgeven onder bedreiging van de maffia;

Dat verzoekster twee dochters heeft uit haar huwelijk met de heer T. maar dat beide dochters nog in Moldavië wonen;

Dat deze dochters V., geboren op (...), en C., geboren op (...), heten;

Dat het voor verzoekster erg moeilijk was haar beide dochters achter te moeten laten doch dat zij voor haar leven vreesde;

Dat deze vrees nog steeds actueel is;

Aangezien verzoekster geen inkomen geniet en in de financiële onmogelijkheid zit om naar haar thuisland af te reizen om aldaar de aanvraag in te dienen;

Dat bijkomend als reden die het onmogelijk maakt om de aanvraag tot regularisatie in te dienen bij de Belgische diplomatieke post van haar land van herkomst gewezen dient te worden op de uitstekende banden die verzoekster thans in België heeft opgebouwd en onderhoudt en de taalcursussen die zij volgt;

Dat immers de raad van state heeft aanvaard dat als reden voor de indiening van het verzoek tot regularisatie via de gemeente van verblijf in België dezelfde omstandigheden kunnen worden ingeroepen als deze die worden aangevoerd om de integratie in de Belgische samenleving te staven;

Dat terzake de hierna vermelde redenen in beschouwing dienen genomen te worden,

Dat als gronden voor regularisatie, verzoekster vooreerst verwijst naar de duur van haar verblijf in België, rekening houdend met haar zeer goede integratie,

Overwegende dat verzoekster in de periode van 3 jaar dat zij in België verblijft, zeer goed geïntegreerd is in de Belgische samenleving;

Dat zij een uitgebreide vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, waardoor zij zich moeiteloos en vlug heeft aangepast aan de hier geldende sociale regels en omgangsvormen en de Belgische mentaliteit, wat zich uit in haar kledingstijl en algemene gedragingen;

Dat zij zich van het eerste ogenblik van haar aankomst in België heeft gestort op het leren van de Nederlandse taal en hiervoor de nodige cursussen heeft gevolgd, waarvan zij de stukken bijbrengt;

Dat er gezien haar verregaande beheersing van de Nederlandse taal en haar opname in de Belgische samenleving, niet kan getwijfeld worden aan haar volledige integratie;

Dat verzoekster volgende stukken bijbrengt:

- 1. Identiteitskaart Republiek Moldavië*
- 2. Geboorteakte C.M.*
- 3. Attest van echtscheiding tussen C.M. en T.V.*
- 4. Geboorteakte T.V.*
- 5. Geboorteakte T.C.*
- 6. Getuigschrift van de opleiding Nederlands tweede taal elementaire kennis van het CENTRUM VOOR VOLWASSENENONDERWIJS ZUID-LIMBURG dd. 30 juni 2005;*
- 7. Deelcertificaat van de module Nederlands tweede taal, breakthrough A van het CENTRUM VOOR VOLWASSENENONDERWIJS ZUID-LIMBURG dd. 14 november 2005;*
- 8. Deelcertificaat van de module Nederlands tweede taal, breakthrough B van het CENTRUM VOOR VOLWASSENENONDERWIJS ZUID-LIMBURG dd. 31 januari 2006;*
- 9. Deelcertificaat van de module Nederlands tweede taal, waystage A van het CENTRUM VOOR VOLWASSENENONDERWIJS ZUID-LIMBURG dd. 14 april 2006;*
- 10. Deelcertificaat van de module Nederlands tweede taal, waystage B van het CENTRUM VOOR VOLWASSENENONDERWIJS ZUID-LIMBURG dd. 30 juni 2006;*
- 11. Schrijven OCMW Nieuwkerken aan COSTAS Mariana;*
- 12. Huurovereenkomst tussen C.M. en V.M. dd. 20 januari 2006*
- 13. Schrijven V.M.*
- 14. Schrijven echtpaar K.-L.*
- 15. Schrijven S.J.*
- 16. Schrijven S.S.*
- 17. Schrijven R.E.*
- 18. Schrijven echtpaar B.-V.*
- 19. Schrijven T.M.*
- 20. Schrijven H. A.*
- 21. Schrijven H.E.*
- 22. Schrijven V.L.*
- 23. Schrijven R.R.*
- 24. Schrijven echtpaar M.-S.*
- 25. Schrijven echtpaar S.-V.*

26. Schrijven echtpaar V.-M.
27. Schrijven H.J.
28. Schrijven dokter B.J.
29. Petitie

Uit al deze voorgaande stukken blijkt dat er sprake is van een verregaande maatschappelijke integratie van verzoekster.

(...)"

De aanvraag van verzoekster van 10 januari 2008 luidt als volgt:

"(...)

Dat verzoekster over een identiteitskaart beschikt maar dat deze op naam van haar ex-echtgenoot staat;

Dat deze burgemeester de aanvraag dan overmaakt aan de minister of diens gemachtigde en indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent zal de machtiging tot het verblijf in België worden afgegeven.

Dat verzoekster vraagt dat dit verzoek zou worden overgemaakt aan de heer minister van Binnenlandse Zaken;

Dat verzoekster in België verblijft sedert 2003;

Dat als uitzonderlijke omstandigheden die het indienen van een aanvraag tot regularisatie in België verantwoorden de hierna vermelde redenen worden ingeroepen;

Dat rekening dient gehouden te worden met het feit dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht;

Dat het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen;

Dat het voor verzoekster onmogelijk is om terug te keren naar Moldavië omdat haar leven daar in gevaar is;

Dat verzoekster aldaar gehuwd was met de heer T.V. en dat deze lid was van de plaatselijke maffia;

Dat verzoekster een eigen bedrijfje had maar dat ze dit heeft moeten afgeven onder bedreiging van de maffia;

Dat verzoekster twee dochters heeft uit haar huwelijk met de heer T. maar dat beide dochters nog in Moldavië wonen;

Dat deze dochters V., geboren op (...), en C., geboren op (...), heten;

Dat het voor verzoekster erg moeilijk was haar beide dochters achter te moeten laten doch dat zij voor haar leven vreesde;

Dat deze vrees nog steeds actueel is;

Aangezien verzoekster geen inkomen geniet en in de financiële onmogelijkheid zit om naar haar thuisland af te reizen om aldaar de aanvraag in te dienen;

Dat bijkomend als reden die het onmogelijk maakt om de aanvraag tot regularisatie in te dienen bij de Belgische diplomatieke post van haar land van herkomst dient gewezen te worden op de uitstekende banden die verzoekster thans in België heeft opgebouwd en onderhoudt en de taalcursussen die zij volgt;

Dat immers de Raad van State heeft aanvaard dat als reden voor de indiening van het verzoek tot regularisatie via de gemeente van verblijf in België dezelfde omstandigheden kunnen worden ingeroepen als deze die worden aangevoerd om de integratie in de Belgische samenleving te staven;

Dat in deze uitzonderlijke omstandigheden om louter formele en procedurele redenen geen repatriëring van verzoekster kan overwogen worden.

Dat eert ander standpunt een miskenning van het proportionaliteits- en het redelijkheidsbeginsel zou inhouden;

Dat uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn die er moeten zijn, maar dat het volstaat dat de geïnteresseerde ten minste aantoonst dat het bijzonder moeilijk is om terug te gaan om de bedoelde toelating in zijn land van oorsprong of in een land waar hij toelating tot verblijf heeft, aan te vragen (CE. 6. maart 2001, 93760, RDE. 217 ev).

Dat terzake de hierna vermelde redenen in beschouwing dienen genomen te worden;

Dat als gronden voor regularisatie, verzoekster vooreerst verwijst naar de duur van haar verblijf in België, rekening houdend met haar zeer goede integratie;

Overwegende dat verzoekster in de periode van meer dan 4 jaar dat zij in België verblijft, zeer goed geïntegreerd is in de Belgische samenleving;

Dat zij een uitgebreide vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, waardoor zij zich moeiteloos en vlug heeft aangepast aan de hier geldende sociale regels en omgangsvormen en de Belgische mentaliteit, wat zich uit in haar kledingstijl en algemene gedragingen;

Dat zij zich van het eerste ogenblik van haar aankomst in België heeft gestort op het leren van de Nederlandse taal en hiervoor de nodige cursussen heeft gevolgd.

Dat er gezien haar verregaande beheersing van de Nederlandse taal en haar opname in de Belgische samenleving, niet kan getwijfeld worden aan haar volledige integratie;

Dat verzoekster volgende nieuwe stukken bijbrengt.

1. *Kopie Identiteitskaart*
2. *Certificaat van echtscheiding*
3. *Huurovereenkomst*
4. *Inschrijvingsfiche CVO Zuid-Umburg*
5. *Verklaring M.E. en M.F. dd. 08.12.2006*
6. *Verklaring Burgemeester N. dd. 19.04.2007*
7. *Verklaring T.M.*
8. *Verklaring OCMW N. dd. 13.11.2007*
9. *Petitie*

Uit al deze voorgaande stukken blijkt dat er sprake is van een verregaande maatschappelijke integratie van verzoekster;

Dat verzoekster reeds een verzoekschrift overeenkomstig art 9 § 3 van de Wet van 15 december 1980 had ingediend maar dat dit verzoekschrift onontvankelijk werd verklaard bij beslissing van 29 maart 2007;

Dat gesteld werd dat verzoekster zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven, zodat zij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop zij zich beroept;

Dat niets minder waar is;

Dat verzoekster graag zou terugkeren naar haar land van herkomst maar dat zij vreesde voor haar leven;

Dat verzoekster onmogelijk kan terugkeren;

Dat buitengewone omstandigheden zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van de betrokkene op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden;

Dat verzoekster er niets aan kan doen dat er gevaar voor haar leven heerst in haar land van herkomst;

Dat verzoekster niet wist dat haar ex-echtgenoot lid was van de plaatselijke maffia;

(...)"

Verzoekster voert in het middel aan dat "blijkt dat er in het nieuwe verzoekschrift sprake is van het feit dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht" en "dat zelfs rechtspraak werd aangehaald met betrekking tot deze uitzonderlijke omstandigheden, waarvan nooit sprake is geweest in het eerste verzoekschrift".

Verzoekster haalt geen concreet nieuw element aan dat zij zou hebben aangevoerd in haar tweede aanvraag maar legt in het middel de nadruk op het feit dat de notie "overmacht" verschilt van de notie "buitengewone omstandigheden". Hiermee lijkt verzoekster echter eerder kritiek te willen uiten op de beslissing van 29 maart 2007. Deze beslissing verklaarde de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf, van 19 juli 2006, onontvankelijk om de in punt 1. van dit arrest vermelde redenen en verzoekster heeft hier geen beroep tegen ingesteld. Verzoekster kan echter in een tweede aanvraag niet op dienstige wijze argumenten aanvoeren tegen de beslissing inzake de eerste aanvraag en vervolgens stipuleren dat het om nieuwe elementen zou gaan.

Wat betreft de rechtspraak die zij wel in de tweede en niet in de eerste aanvraag zou hebben aangevoerd, wordt vastgesteld dat het arrest van de Raad van State nr. 93.760 van 6 maart 2001 een vordering tot schorsing betreft bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Hierin wordt overwogen dat buitengewone omstandigheden geen overmacht moeten vormen en dat het nodig is maar volstaat dat de betrokkene minstens aantoon dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen. Vervolgens wordt in dit arrest overwogen dat de verplichting om een schooljaar te onderbreken, een omstandigheid kan uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt om terug te

keren naar het land van herkomst om daar de aanvraag bij de Belgische diplomatieke diensten in te dienen. Daargelaten de vraag of verzoekster die geen melding heeft gemaakt van schoolgaande kinderen, zich op dit arrest kon beroepen, wordt vastgesteld dat zij ook dit arrest voornamelijk lijkt te hebben aangehaald om kritiek te uiten op de beslissing van 29 maart 2007. Verzoekster geeft hier zelf geen bijkomende uitleg over en toont bijgevolg niet aan dat deze rechtspraak, of het verschil tussen “overmacht” en “buitengewone omstandigheden” elementen vormen die zij nog niet had ingeroepen bij de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf.

De Raad kan voor het overige enkel vaststellen dat uit een vergelijking van de twee aanvragen blijkt dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster aanhaalde in haar aanvraag van 10 januari 2008, reeds letterlijk werden vermeld ter gelegenheid van haar aanvraag van 19 juli 2006, namelijk dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Moldavië omdat haar leven daar in gevaar is wegens problemen met de maffia, dat zij in de financiële onmogelijkheid is om naar haar thuisland te reizen, en dat zij thans uitstekende banden in België heeft opgebouwd. De stukken die verzoekster de tweede keer aanbrengt, betreffen net als bij de eerste aanvraag getuigenverklaringen over de integratie van verzoekster, getuigschriften van de opleidingen die zij heeft gevolgd, een petitie en identiteitsdocumenten. Aangezien aanvaard werd dat verzoekster voldoende identiteitsdocumenten heeft aangebracht, en de integratie van verzoekster nog niet aan de orde is nu de bestreden beslissing de aanvraag onontvankelijk verklaart, kan evenmin aanvaard worden dat deze stukken nieuwe elementen zouden uitmaken waarmee de gemachtigde van de minister ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Zodoende kwam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op basis van een juiste feitenvinding tot het correcte oordeel dat de ingeroepen elementen bij de aanvraag van 10 januari 2008 reeds ingeroepen werden ter ondersteuning van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in België, namelijk de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet van 19 juli 2006 en dat hij daarom op basis van artikel 9 bis § 2 Vreemdelingenwet de aanvraag van 10 januari 2008 onontvankelijk diende te verklaren. De bestreden beslissing steunt op correcte, afdoende, pertinente en ter zake dienende motieven.

Een schending van de door verzoekster ingeroepen bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Vermits de Raad oordeelt dat verzoekster geen middel heeft aangevoerd dat tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden, is er grond om toepassing te maken van artikel 36 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.